

عنوان مقاله:

حریم زن - فضاهای بینابینی

محل انتشار:

همایش ملی زن و معماری (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی اصغر زاده - دانشجوی مقطع دکترای معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات،

حنا مبارکی - دانش آموخته کارشناسی معماری از موسسه آموزش عالی علامه محدث نوری (ره)

خلاصه مقاله:

در فرهنگ ایرانی-اسلامی مقام زن چنان ارزش والایی دارد که ساحت معشوقیت زن با ساحت معبودیت هم عرض و هم پیمانه شده است. معماری ایران در طی حضور چند هزار ساله خود نشان داده است که همواره به تمامی نیازهای انسانی پاسخ معمارانه داده است. بالطبع این معماری، فضایی در خور مقام زن بوجود آورده است. تجربه حضور در فضاهای معماری ایران نشان از آن دارد که فضاهای بینابینی نقش حریم برای هویت دهی و تقدس آن فضا را داشته و از طرفی مجالی برای وحدت و بسط آن با دیگر فضاها را فراهم آورده است. دانش نشانه شناسی وجود این حریم زنانه را نشانه‌ای از حرمت و کرامت زن می‌داند که در معماری ایران حضور پررنگی داشته است و قلمرو اجتماعی آن تحت عنوان خلوت مطرح می‌گردد. بهترین نمود معمارانه این نوع فضای بینابینی، فضای سرپوشیده (covered space) است که در حد فاصل فضای باز و بسته قرار دارد. این حریم‌ها نه تنها به تعریف، تشخیص و هویت دهی فضای زنان کمک می‌کند بلکه باعث بسط، ترکیب و گفتگوی آن با دیگر فضاها می‌شوند. در معماری معاصر ایران به دلیل عدم شناخت و درک صحیح از فضاهای بینابینی، فضای مناسب در خور بانوان ساخته نشده است تا آنجا که فضاها به تفکیک جنسیتی صرف تقلیل یافته است.

کلمات کلیدی:

حریم، فضای زنانه، خلوت، فضای بینابینی، فضای سرپوشیده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/72798>

